

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra FRA DEN GAMLE FABRIK

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II*, 1905-, s. 39. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsøe02-shoot-idm140504745828416/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II

færdig, stak hun det ned paa Brystet og sagde: „Det beholder jeg, det er ikke noget for dig, Viggo!“

„Men hvem er Johanna?“ spurgte jeg hende.

„Tror Viggo, at jeg kender alle de Tøse, som disse Digtere føjter om efter? De mener jo aldrig, hvad de skriver. Det er saadan et Navn, han har taget.“

„Ja, men hvordan kan Ord skjule sig i Ord?“

„Hvordan?“, gentog Jomfru Mortensen med usigelig Haan. „Ja, det maa Viggo nok spørge om. Saadant noget Digterpjank!“ — og dermed tog hun Lysset og gik.

Tredje Kapitel.

Johanna.

Den Aften gennemgik jeg ikke, som sædvanlig, mine Lektier med mig selv, ej heller beregnede jeg, hvor megen Sandsynlighed der var for at komme op i latinsk Grammatik. Madvig blev lagt under Hovedpuden, jeg kunde ham ikke — men det kom nok, naar jeg sov paa ham — og Tankerne vendte atter tilbage til Onkels Værelse, til den blege, forfrosne Digter og til Verset, som den ærbare Jomfru Mortensen saa voldelig havde berøvet mig. Jeg vidste ikke, hvad det var, som tiltalte mig i dette Digt, men skønt jeg kun havde læst det to Gange, kunde jeg det udenad. Nu satte dets mystiske Slutningsord mig i Bevægelse; men foruden disse var der et andet, et eneste lille et, som fik min natlige Tanke til at sværme om disse Linier som Natsvær-

meren om den enlig brændende Lampe. Nu, da jeg er bleven saa gammel, kan jeg vel nok tilstaa, hvad jeg hin Aften næppe vilde bekende for mig selv — det var Navnet, det søde, fortryllende Navn Johanna!

Der gives en Slags Forelskelser, dybe og inderlige som Barnets Tro, Forelskelser, som de kloge ældre trækker paa Skuldrene ad og smiler til, Forelskelser som man senere ikke rigtig vil tage sin Hat af for, men som man dog engang i Tiden vemodig vender tilbage til, naar man har prøvet alt det andet og fundet, at det er hult. Den første, inderlige Barndomskærlighed, hvor stærk, hvor rig, hvor skøn er den ikke? Stærk, fordi den er den første; rig, fordi den er saa fattig paa Egoisme, og skøn, fordi den endnu er en Psyche, der ikke har vækket den slumrende Amor. Lykkelige de, hvis Kærlighed oprindeligt ligger gemt i disse Dages lysende Minder!

Ovre paa den anden Side af Gaden boede den skønne Johanna — „Hørkræmmerens Hanne“, som Jomfru Mortensen til min usigelige Forbitrelse kaldte hende. Naar Bekendtskabet først blev gjort, kan jeg ikke erindre, men det er ogsaa en ligegyldig Sag; Solen skinner jo lige klart, fordi man ikke kan huske den første Dag, man saa' den. Naar jeg sammenfigner Johanna med Solen, er dette ikke uden Grund. Som den var hun tidlig oppe, og som den straaede hendes store mørkebrune Øjne over til mig, naar jeg sad ved Vinduet og fra Bogen hemmelig skottede over til min lille Legekammerat. Om Vinteren, naar Vinduerne stod med de forunderlige, hvide Granris, fik jeg af Onkel en stor Toskilling. Den blev lagt paa Kanten af Kakkelovnen og derpaa presset imod Ruden, indtil der kom et Kighul ud til Gaden, hvor Istappene glimrede og Suedriverne lyste i Solskinnet. Lidt efter kom der et lignende Hul paa Hørkræmmerens Rude, og